

Richard A. Knaak
DIABLO: KRAUJO PAVELDAS
Fantastinis romanas

DIDYSIS "THE NEW YORK TIMES"
BESTSELERIS!

Nuo amžių amžinųjų vyksta kova tarp Aukštojo Dangaus ir Žemųjų Pragarų. Ne taip seniai šis karas persimetė į mirtingųjų žmonių teritoriją - Žemę. Pragaro demonas Diablo ugnimi, burtais ir negyvėlių armija sutriuškino beveik visas žmonių karalystes. Kalnuose, miškuose, dykumose, nukariautų miestų griuvėsiuose siautėja šmėklos, demonai, atgiję numirėliai. O pats baisiausias žodis, kurį retsykais sušnabžda persigandę žmonės, yra

Diablo...

Norekas Vizharanas, patyręs karys ir kapų plėšikas, galų gale surado neįtikėtiną lobį - stebuklingus Kraujo Karvedžio šarvus. Tačiau šie šarvai užkerėti, o pats Norekas tampa Pragaro demonų marionete. Nors ir

priešinasi iš visų jėgų, žmogus vis tiek
vykdo juodųjų jėgų valią. Jo siela netrukus
turėtų prasmegti ten, kas paprastai
vadinama Amžinąja Tamsa...

Iš anglų kalbos vertė ARŪNAS LAURINAVIČIUS
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
370 tomas. Serija įkurta 1990m.

Richard A. Knaak

DIABLO: LEGACY OF BLOOD

New York, Pocket Books, 2001

Copyright © by Blizzard Entertainment, 2001

Cover art copyright © Keith Parkinson, 2002

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2006

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2010

Pirmas skyrius

Kaukolė kreivai jiems šypsojosi, tarytum džiugiai kviesdama trijulę prisijungti prie jos visai amžinybei.

- Berods, mes čia ne pirmieji, - sumurmėjo Seidas Trystas. Randuotas bei raumeningas karys pakaukšnojo savo peilio briauna į kaukolę, priversdamas šią bekūnę stebėtoją suvirpėti. Už šio makabriško vaizdo klajūnai vos įžvelgė smaigą, pervėrusį jų pirmtako galvą ir palikusį nelaimėlį kyboti ore, kol galiausiai laikas leido viskam, išskyrus kaukolę, sukristi ant grindų į sumištą krūvelę.

- O ko tu tikėjaisi? - sušnabždėjo aukšta gobtuvuota figūra. Skirtingai nei liaunas ir bemaž akrobatiško kūno sudėjimo Seidas Faustinas savo išvaizda greičiau priminė lavoną. Judėdamas tarsi fantomas, vizjerejiečių kerėtojas taipogi vienu pirštu liestelėjo kaukolę. - Tačiau čia nėra jokių burtų, o tik grubi, bet pakankamai veiksminga mechanika. Visiškai nėra ko baimintis.

- Tol, kol tavo paties galva neatsidūrė ant gretimo smaigo.

Vizjerejietis mąsliai timptelėjo savo plonytę pilką ožkabarzdę. Jo kiek įkypos akys vieną kartą lėtai sumirksėjo, tarytum pripažindamos paskutinįjį bičiulio tvirtinimą. Jeigu Seidasas savo veido išraiška - o kartais ir asmenybe - priminė žebenkštį, tai Faustinas buvo šiek tiek panašus į perkarusį katiną. Šią iliuziją dar labiau padidino nuolat trūkčiojantis jo nosies gumbelis bei žemiau jos nukarę ūsai.

Ir nors nė vienas iš judviejų niekada negarsėjo sielos tyrumu, Norekas Vizharanas būtų drąsiai patikėjęs jiems savo gyvastį - o keletą sykių taip ir padarė. Dabar, stovėdamas greta jų, senasis karys žvelgė prieš save, kur nepermatomoje tamsoje turėjo slypėti pagrindinė salė. Kol kas jie spėjo ištyrinėti septynis skirtingus lygius ir nustebę įsitikinę, kad, išskyrus pačius primityviausius sąstus, juose nieko daugiau nėra.

Dar labiau mažoji grupelė nusivylė neužtikusi nė menkiausio kokių nors lobių pėdsako.

- Faustina, ar tu įsitikinęs, kad čia nėra jokių kerų? Visiškai jokių?

Gobtuvo pridengtus katiniškus bruožus dar labiau suraukšlėjo nedidelė įžeidi grimasa. Platūs dukslaus apsiausto pečiai suteikė Faustinui nelaimę pranašaujančią, netgi beveik

antgamtišką, išvaizdą, juolab, kad ūgiu jis gerokai pranoko raumeningesnį tačiau taip pat nežemą Noreką.

- Ir tu dar klausi, mano drauge?

- Betgi tai beprasmiška! Juk pakeliui į pagrindinę salę mes užtikome tik kelerius nedidelius bei gana niekingus spąstus! Kam tada iš viso reikėjo ją kasti, jei, įdėjus šitiek triūso, ji paliekama beveik neginama!

- Aš nepavadinčiau mano galvos dydžio voro *nieku*, - irzliai įsiterpė Seidanas, pirštais mėsliai taršydamas savo gana ilgus, tačiau jau praskydusius juodus plaukus. - Juo labiau kad vienu metu jis buvo atsidūręs *ant* mano galvos...

Norekas nekreipė dėmesio į jo bambėjimą.

- Nejau nutiko tai, apie ką galvoju? Mes pavėlavome? Vėl kartojasi Tristramo istorija?

Kartą, tarp dviejų samdos tarnysčių, jie išsiruošė į mažą neramų Tristramo kaimelį ieškoti lobio. Legenda bylojo, jog piktųjų dvasių saugomame urve slėpėjo tokie nepaprastai vertingi turtai, kad tie laimingieji, kuriems pavyks gyviems juos pasiekti, taps tikrais karaliais. Norekas su draugais nukako tenai ir slapta nuo vietinių gyventojų vidury nakties įžengė į

labirintą...

Tačiau po visų jų padėtų pastangų, po kovų su keisčiausiais padarais bei per plauką išvengus mirtinų spąstų... jie išvydo, kad beveik viską, kas vertinga, iš požeminio labirinto jau buvo išplėšęs kažkas kitas. Ir tiktai sugrįžę į kaimą, jie sužinojo liūdną teisybę, jog prieš keletą savaičių į labirintą buvo nusileidęs galingas kovotojas, kuris tikriausiai nužudė siaubingąjį demoną Diablo. Nugalėtojas nepasiėmė nei aukso, nei brangakmenių, tačiau tuo pasinaudojo tuoj po jo prisistatę kiti nuotykių ieškotojai, kurie, susidūrę su daug mažesniais pavojais, išsinešė viską, ką surado vertingo. Pakako pavėluoti vos kelias dienas, ir trijulė už savo pastangas liko be nieko...

Noreko nepaguodė ir tai, kad, jiems jau rengiantis išvykti, vienas abejotino protelio kaimietis perspėjo, jog kovotojas, garsėjantis Klajūno vardu, nugalėjo Diablo, o greičiau atsitiktinai išlaisvino niekšingą blogį. Į klausiamą Noreko žvilgsnį Faustinas iš pradžių atsakė abejingu gūžtelėjimu.

- Pasakojimai apie išsilaisvinančius demonus bei siaubingus prakeiksmus sklando jau nuo neatmenamų laikų, - pridūrė Vizjerejaus kerėtojas, o jo balsas išdavė visišką abejingumą

šiam beprotiškam perspėjimui. - Ir beveik visuose populiariausiuose, paplitusiuose tarp paprastos liaudies, figūruoja Diablo.

- O ar tau neatrodo, kad tame kažkas slypi? - Dar vaikystėje vyresnieji nuolat gąsdindavo Noreką pasakomis apie Diablo, Baalą bei kitas nakties pabaisas. Visos šios istorijos turėjo pamokyti jį gero elgesio.

Seidas Trystas šnarpštelėjo.

- O tau pačiam ar teko kada nors matyti demoną? O gal žinai, kas matė?

Norekas negalėjo atsakyti į tai teigiamai.

- O tu, Faustina? Kalbama, kad vizjerejiečiai gali priversti demonus vykdyti jų įsakymus.

- Nejau manai, kad turėdamas tokių galių, aš landyčiau po tuščius labirintus bei kapus?

Ir ši pastaba labiau už viską įtikino Noreką užbraukti kaimiečio žodžius kaip dar vieną neįtikėtiną istoriją. Tiesą sakant, tai buvo visai nesunku padaryti. Juk tuomet, kaip ir dabar, trijulei terūpėjo vienintelis dalykas - lobiai.

Deja, vis labiau atrodė, kad tie lobiai dar kartelį išsprūdo iš jų nagų.

Žvelgdamas į koridoriaus gelmes, Faustinas kita pirštinėta ranka sugniaužė burtininko lazda. Iš brangakmenio padaryta viršūnė - jų

šviesos šaltinis - trumpai sutvisko.

- Vyliausi, kad klystu, bet dabar atrodo, kad ne. Mes toli gražu ne pirmieji, prasibrovę iki šios vietos.

Žilstelėjęs karys susikeikė sau po nosimi. Per savo gyvenimą jam teko tarnauti daugybei vadų, daugiausia iš Vestmarčo rengtuose karo žygiuose. Likęs gyvas po šių kuo įvairiausių kampanijų - dažnai vos per plaukelį - jis padarė vieną išvadą: be pinigų šiame pasaulyje nieko nepasieksi. Jis pats sugebėjo pakilti iki kapitono, triskart buvo pažemintas laipsniu, kol galiausiai pasibjaurėjęs paskutiniu juo panišku bėgimu išėjo į atsargą.

Karas tapo Noreko gyvenimo būdu nuo tos akimirkos, kai tik pajėgė išlaikyti pakeltą kardą. Kadaisė jis buvo sukūręs ir šiokią tokią šeimą, tačiau šiuo metu ji visa buvo jau išmirusi, beje, kaip ir jo idealai. Tiesa, karys vis dar laikė save padoriu žmogumi, bet padorumu skrandžio neprikimši. Turi būti kitas kelias, nusprendė Norekas...

Tokiu būdu jis su dar dviem bičiuliais išsirengė ieškoti lobių.

Nors Norekas, kaip ir Seidanas, neišvengė savosios randų dalies, iš išvaizdos jis labiau

priminė paprasčiausią fermerį. Didelių rudų akių, plataus atviro veido bei tvirto apatinio žandikaulio, jis nė kiek ne prasčiau atrodytų ir su kauptuku rankose. Beje ši vizija tvirtajam veteranui netgi buvo prie širdies, tačiau jis žinojo, kad be aukso apie žemę gali nė nesvajoti. O šios paieškos turėjo jį atvesti prie turtų, kurie gerokai viršytų jo poreikius bei svajones...

Tačiau dabar atrodė, kad eilinį kartą tai tebuvo tik laiko ir pastangų švaistymas.

Greta stovintis Seidas Trystas mestelėjo į orą savo peilį, po to įgudusiai sugavo už rankenos. Aiškiai apie kažką susimąstęs, jis dar du kartus pakartojo šį veiksma. Norekas beveik galėjo įsivaizduoti, apie ką šis galvoja. Jie ištisus mėnesius pašventė būtent šioms paieškoms, jūra persikėlė į Šiaurės Kehdžistaną, miegojo šaltyje bei lietuje, sekė klaidingais pėdsakais ir blaudžiojo tuščiais urvais, sotinosi visokiausiais kirminais, jeigu tai būdavo vienintelis pasiekiamas maistas - ir viskas tik per Noreką, sukursčiusį šį fiasko.

Blogiausia buvo tai, kad šios paieškos faktiškai prasidėjo nuo sapno, susijusio su keista šiek tiek drakono galvą primenančia viršukalne. Jeigu jis būtų susapnavęs tai kartą, na, du

kartus, Norekas greičiausiai būtų viską pamiršęs, tačiau metams bėgant šis sapnas pasikar-tojo pernelyg daug kartų. Kad ir kur teko ka-riauti, Norekas nuolat žvalgėsi šios viršukal-nės, ir vis tuščiai. O tada iš šių šaltų kraštų kilęs bičiulis - beje, vėliau žuvęs - vieno po-kalbio metu netikėtai užsiminė apie šią vietą. Sklido kalbos, kad joje vaidenasi, o pernelyg arti kalno atsidūrę žmonės dažnai prapul-davo be pėdsakų arba po daugelio metų būdavo randami tik sutrupinti jų kaulai...

Tuo metu Norekas Vizharanas buvo tikras, jog likimas mėgina prisivilioti jį čionai.

Bet jeigu taip, tai kodėl į jau nusiaubtą kapą?

Įeiga į jį buvo gerai paslėpta uolos išorėje, tačiau visiškai atvira. Jau vien tai turėjo tapti jam pirmuoju raktu į tiesą, tačiau Norekas bu-vo linkęs likti aklas bet kokiems neatitiki-mams. Visos jo viltys, visi pažadai kelionės draugams...

- Prakeikimas! - Jis spyrė į artimiausią sieną, ir tik tvirtas batas neleido susilaužyti pirštų. Nepaliaujamai keikdamas savo naivumą, No-rekas tėsė kardą į žemę.

- Vestmarče yra vienas naujai iškeptas gene-rolas, ieškantis samdomų kareivių, - paslau-

giai pasiūlė Seidas. - Sklinda kalbos, kad jis turi didelių ambicijų...

- Daugiau jokių karų, - sumurmėjo Norekas, mėgindamas neišsiduoti, kaip jam skauda pėdą. - Daugiau jokių bandymų mirti dėl kitų žmonių šlovės.

- Aš tik pamaniau...

Išstypėlis kerėtojas trinktelėjo lazda į žemę, prašydamas savo žemiškesniųjų draugų dėmesio.

- Dabar būtų tiesiog kvaila nenuieiti į centrinę salę. Galbūt tie, kurie lankėsi prieš mus, paliko ten vieną kitą mažmožį. Juk Tristrame visgi radome kelias auksines monetas. Manau, kad nenutiks nieko baisaus, jeigu mes dar kiek paieškosime, ar ne, Norekai?

Šis suprato, kad vizjerejietis tik stengėsi sušvelninti karčias savo draugo emocijas, nepaisant to mintis rado atsaką veterano galvoje. Juk jam tereikėjo tik kelių auksinių monetų! Jis vis dar pakankamai jaunas, kad susirastų nuotaką, pradėtų naują gyvenimą, gal netgi užaugintų šeimą...

Norekas vėl pakėlė savo ilgus metus taip šauniai jam tarnavusį ginklą. Jis didžiavosi šiuo vienu iš nedaugelio jam asmeniškai priklaus...

sančių daiktų ir nuolat jį svidindavo bei galąsdavo. Kario veide pasirodė ryžtas.

- Eime.

- Kaip mažakalbis, tu puikiai sugebi įtikinti, - pašiepė kerėtoją Seidasas jau jiems žingsniuojant į priekį.

- O tu, kaip tikras plepūnas, beveik neturi ką pasakyti.

Draugiškas bendražygių ginčas padėjo Norekui nusiraminti. Jis prisiminė ankstesnius laikus, kai jie trise atkakliai bei ištvėringai grūmėsi su dar didesniais sunkumais.

Pasiekus paskutinę ir pačią svarbiausią salę, pokalbis nutrūko. Trumpai žvilgtelėjęs į brangakmenį lazdos viršūnėje, Faustinas liepė sustoti.

- Bus geriau, jeigu prieš įžengiant abudu užsižiebsite deglus.

Trijulė pasitaupė juos kritiškesnei padėčiai, nes iki šiol jiems puikiausiai pakako kerėtojo lazdos. Faustinas nepratarė daugiau nė žodžio, ir Norekas, prisidegdamas nuo pinties savąjį deglą, tuo pat metu svarstė, ar kartais vizjerejietis nebus pastebėjęs kokių nors reikšmingesnių kerų. Jeigu taip, tai ten dar galėjo gulėti koks nors lobis...

Įžiebęs savo deglą, Norekas pridegė ir Seidano. Gaubiama saugesnio apšvietimo, trijulė vėl nupėdino į priekį.

- Prisiekiu, - po kelių akimirkų suniurnėjo gyslotasis Seidas. - Prisiekiu, kad galų gale jaučiu, kaip man per nugarą ima lakstyti šiurpuliukai!

Norekas pajuto tą patį. Nė vienas iš karių neprieštaravo, kai vadovavimą perėmė vizjerejietis. Tolimųjų Rytų klanai jau nuo neatmenamų laikų tyrinėjo kerėjimo meną, o Faustino tauta užsiėmė tuo ilgiau už daugumą kitų. Jei- gu jiems staiga prireiktų imtis kerų, protin- giausia buvo palikti šį reikalą liesajam užkei- kimų žinovui. Tuo tarpu Norekas su Seidanu pasaugos jį nuo kitokių išpuolių.

Kol kas toks planas puikiausiai pasiteisinda- vo.

Skirtingai nei sunkūs karių batai sandalais apautos Faustino kojos nekėlė jokie triukšmo. Magas atkišo prieš save lazdą, ir Norekas pas- tebėjo, kad, nors ir būdamas gana galingas, brangakmenis nepajėgė apšviesti didesnio plo- to. Tiktai deglai gerai atliko savo darbą.

- Ši salė sena ir kupina galios....